

## Horror-klasszikusok

### Az utolsó mozielőadás

Mint a mézet, lepergetni alóluk a vásznat.  
Eleinte nem is veszik észre a csalást.

Csak akkor kezdenek el gyanakodni, mikor az  
izmok természetellenes feszítése,  
úgy a filmidő harmadánál, kezd elviselhetetlenné válni.  
Mintha kicsúszna kezük közül a gravitáció,  
majd jön a szokásos kapkodás.

Megtelnek vízzel  
a lábak, mint a terhes nőknek, felpuffadnak a hasak,  
mint a rákosoknak.  
De mindenütt keletkezhetnek hólyagok, mert  
végülis arról van szó,  
hogyan alakok, mintha csak testek lennének,  
átesnek a ló túlsó oldalára,  
a körvonalakon,  
rá a bőrükre.  
Az eredmény egészen elképesztő.

Természetesen megváltozik a mozgás  
ritmusa, gondolj  
olyan nyuszi-lufikra  
a levegőben, amelyek nem kidurrannak,  
hanem csak eresztetni kezdenek.  
Az elhalálzási sorrend könnyen felcserélődhet,  
sőt. A jók, akik már ugyanúgy bicegnek, rátámadhatnak  
a vérszomjas zombikra.

Hogy a bestiák egyre kiszámíthatatlanabbak,  
bizonyos értelemben a te műved.  
Az ilyen küldetés kockázattal jár,  
ártatlan életekbe kerül,  
de ezzel nem kell foglalkozni.

Most a gipszkarton helyettesíti a vásznat.  
Fakóbb a film, a nézők az egészből mit sem látnak,  
ahogy te sem létezel számukra. Majd  
a végén kezdenek gyanakodni,  
„mikor lefut a tekercs”,  
„amikor már későn lesz”,  
„kint az utcákon áll a bál”.

Nézz ki kezdetnek egy alkalmas helyet, ahol  
bontani kezdhetsz, valami repedést keress, hajszalakat  
a meszes felületen.  
Nyomait a hanyagul elvégzett munkának,  
hogy az egészet most kijavítsd.

De óvatosan a vésővel, akárhányszor  
láttad is a filmet, nehogy szétdurranjanak a hólyagok,  
ha belevágsz egy-egy premier plánba,  
arcba, egy születésnap zsúr  
Miki egerébe,  
mikor pisis négyévesek fújják a gyertyát.  
Mondom, ez más irányú mozgás.  
Nem könnyű a statiszták tucatjai közt,  
de csömöröd, ami vakká tehet, félre tedd most.

A Pláza folyosóján sötét van. Ezért alig  
vehető észre az első szűk nyílás, sokkal inkább  
az jelzi az áttörést,  
hogy a vésőd az utolsó ütéstől átcsúszik valahova,  
aminek létét csak egy tompított csörömpölés jelzi a csempén.  
Mert a csempében vagy biztos.

Innen már gyerekjáték.

## A nyomozó

Úgy fest, nem bírt mozdulni, két lába (dór)  
oszlop. Akkor így már nem az igazi,  
hánynia is kellett, kéznél se kanna, se lavór.

Ezért összerandított a talaj, a bakancsnyomai.  
Mert eltűnt közülük a távolság, mikor történt,  
de másképp meg minek, minek is ölni.

A májból kibuggyanó szín, a túlsötét,  
és az arc görcse lekötötte, ezért tartott tovább.  
Pulóvere, a pulóverujja felitta a vért,

különben itt kellene lennie valahol. Most a ruhát  
tapogatja le egy kanapén: egy ideig tartja  
a gazdatest hajlékonyságát, de nem sokáig már.

A bakancsot tisztára mosta az eső. De ki tudja,  
mit lehetne erre alapozni. Csalódás és düh, inkább  
mint félelem. És irigylésre méltó agymunka.

Lassacskán kialakul azért, pereg a noir.  
Nem könnyű eset, csak rutin, mennyi ballépés,  
mennyi nyom. Elvégzendő sok munka, mert korrigál.

